

מה לשומר בבית הקברות? זוהי השאלה העומדת

שוטר נאשם ספורטה

השעה חיתה אחת אחר חצות. ניידת לי. מפקד הסיוור היה רבישוטר דניאל ספורטה. נהג הניידת היה השוטר איתן חרמון.

בדרכם עצרו מונית "ספישל" שהגיעה מכיוון תל-אביב, מצאו בתוכה את הצעיר רה עליזה אליאס, בת ה-22, תושבת חור לון, העובדת כספרית, ונסעו היישר לבית העלמין של חולון. ליד הכניסה לבית העלמין ביקש רבישוטר ספורטה מתברר לסיוור, נהג הניידת, לרדת ולהתרחק מן

תי, שחנה ליד בית-העלמין. ספורטה נאלץ להחזיר אותה לביתה, מרחק 300 מטרים בלבד מבית-העלמין. למחרת היום פנתה עליזה למיטרה, סיפרה את כל קורותיה מלייל-אמש, ותיי ארה את חלקם של השוטרים ספורטה וחרי מון בפרשה. בתחנת-המיטרה של חולון נאלצה עליזה לחזור על דיברי תלונתה בנוכחותו של רבישוטר ספורטה. זה ניסה עדיין להשתיקת, בעזרת לחצים. הוא ביקש מן חבריו בתחנת-המיטרה לאפשר לו להי קור אותה.

חקירה

אישית לוחצת

הזן קמע מן החקירה, שערך רבישוטר ספורטה לעליזה אליאס למחרת המיקרה:

- האם היית ב"אתונה" (הכוונה ל- מיטרת "אתונה")?
- הייתי באתונה!
- מה שתיית?
- שתיית כוסית ויסקי אחת בלבד!
- אחרי "אתונה", לא הלכת?
- הלכתי ביחד עם חברי לקפה שבתון בית-מלון ברחוב דיונוגוף, את השם איני נני יודעת?
- מה שתיית?
- שתיית כוסית ויסקי בלבד!
- אתמול, לאחר שרצינו להוריד אותך, לא ביקשת שתישאר קצת בניידת עד שתתפכחי?
- רציתי להישאר עד שאירגע מהסחד. ולא הייתי שיכורה.
- לא אמרת שאת רוצה להישאר איתי כל הלילה?
- אתה אמרת לי שאתה רוצה לקחת אותי לאבר-כביר, ומאחר שאינני מכירה אף אחד, אמרתי לך שאני מעדיפה לחיי שאר איתך.
- מה לבשתי אתמול, ביום המיקרה?
- לבשתי שימלה מיני קצרה, גרבי מיכנס, תחתונים.
- האם אני נגעתי לך בכוח באיזה מקום?
- כן, נגעתי לי ברגליים ובאיזור אבר-המין, וזה היה בכוח.
- כשנסענו לרחוב החלוק, מי לקח את היד שלי ושם אותה בין הרגליים שלך, בזמן שאני יושבת קדימה?
- זה לא נכון שאני לקחתי את ידך

רטה לבית-המיטרה המחויי שיעבע (!) חר דשים אחרי מועד המיקרה. הדיון בתיק זה, בו נאשם ספורטה לבדו, נמשך בבית-המיטרה למעלה משנה. השופט המחויי שמואל קווארט נאלץ להוציא צווי-הבאה כדי שהעדים יוסיעו בפניו. רק בסוף חודש דצמבר 1974 העיד הנאשם ספורטה, המיוצג בבית-המיטרה על-ידי עורך-הדין אורי וגמן, את התביעה מייצג עו"ד יעקב קמר, סגן-פרקליט מחוז תל-אביב.

כתבה-אישום מאשים אותו במעשה מגו"נה, באיומים ובשימוש-לרעה בסמכותו. **דניאל ספורטה, ליד תורכיה, כן 28 נשוי ואב לשני ילדים, סיפר בעדותו, ב-24 בדצמבר 1974:**

אני, הנאשם בתיק זה, שמעתי עדותה של עליזה, אני יודע במה מאשימים אר-תה. לא נגעתי בעליזה אף פעם בניגוד לרצונה.

בערב תנדון הייתי בסיוור בניידת, אחי ראי על הניידת, בסמוך לשעת אחת אחר חצות היינו בסיוור ברחוב המעפילים בחור לון. הבחנתי במונית נוסעת באותו רחוב. ביקשתי מנהג הניידת לעקוף את המונית ולעצור אותה. הוא עשה כן. ניגשתי למור-נית. במונית היה רק נהג, ובחורה שיש בה במושב האחורי. אחרי-כך התברר לי שזאת היא עליזה.

זיהיתי את הנהג וביקשתי גם ממנה להזדהות. כשביקשתי להזדהות היא חר ציאה היגוי מפיה, שלא הבנתי. הכנסתי ראשי למכונית, כדי לשמוע מה היא אר-מרת. שוב פעם לא הבנתי מה היא אר-מרת, אך הספקתי להריח ריח אלכוהול ממנה.

כאשר עליזה הבינה מה אני רוצה ממנה, היא הושיטה לי את תעודת-הזהות שלה. התברר שהיא גרה בחולון, בג'סי כהן. בי-קשתי ממנה שתשלם לנהג מה שמגיע לו עד אותו מקום, כי הבחנתי מהרגע הרא-שון שהיא שתוייה.

היא ישבה במושב האחורי, נשענת בצור-רה מוזרה, וזה עורר בי משחו. בתור אנשי-סיוור נתקלנו לעיתים באנשים שי-כורים ולקחנו אותם הביתה. במצב כפי שאני ראיתי אותה, חשבתי שמוטב שאני אלווה אותה הביתה.

פתחתי את דלת המונית לאחר ששיל-מה את דמי-הנסיעה לנהג. הבאתי אותה לניידת, פתחתי לה את הדלת. עליזה הת-יישבה במושב האחורי. סגרתי את הדלת האחורית והתיישבתי ליד הנהג. ביקשתי מהנהג שייסע בכיוון ג'סי כהן. הגענו לשכונת ג'סי כהן, אך היות ובית-

או ביקשתי מהנהג שייסע שוב לבית-הקברות. כשהגענו לבית-הקברות אמרתי לעליזה שתצא. היא יצאה מהמכונית יחד איתי, כמו זוג. נדמה לי שיצאנו מהניידת מחובקים. ניגשנו לקיר שליד בית-הקברות. ביקשתי ממנה שתיצמד אלי והיא נצ-מדה אלי. היא לא גילתה שום התנג-דות לכך.

שאלתי אותה אם ייצא מזה משהו, היא השיבה "לא, זה לא ייצא לך", והתכוונה ליחסי-מין וגם אני התכוונתי לכך. כל הזמן צחקנו. אמרתי לה: "אם לא תתני לי, אקח אותך לתחנה". היא השיבה: "מכסימום מה יכולים לעשות לי בתחנה?" זאת הייתה תשובה שנתנת בדרי-כלל אשה קלה. ראיתי זאת, ובר-מקום הרפיתי ממנה. חורנו לניידת, ושם התחילה עליזה פתי-אום לבכות. התרשמתי שהבכי הוא תור-צאה משיכרותה, כי זה קורה כתוצאה מן שיכרות. הנהג ביקש ממני להישאר בחוק, והוא ינסה להרגיע אותה. הייתי בחוק כ-10"5 דקות. ראיתי שהם יושבים שני-הם במושב האחורי. נכנסתי לניידת, התי-

קורבן אליאס

הגנה על האזרח

מעשית מגונה

יישבתי ליד ההגה ונהגתי בה לביתה של עליזה. ליד ביתה היא אמרה משהו כגון, שאף אחד לא יידע על זה ולא לספר, היא גם סיפרה כמה בדיחות וצחקנו בניידת וחל-כה לביתה.

למחרת בערב באתי שוב לתחנה למיש-מרת ג', ושם מצאתי את עליזה. הייתה בתחנה הפגישה ביני לבין עליזה. הצגתי לה שם שאלות, וזה נרשם.

בעת המיפגש שאלתי את עליזה, אם לא אמרה לי שרוצה להישאר איתי כל הלילה. כאשר הייתי עם עליזה בבית-הקברות היא אמרה לי באחת ההודמנו-יות שהיא רוצה להישאר איתי כל הל-ילה, ואני סירבתי ואמרתי לה שלא אוכל, כי אני באמצע העבודה. שאלתי את הי-שאלה על-סמך זה שהייתה שתוייה.

אחרי שהגענו אליה הביתה, היא ביק-שה להישאר בניידת עד שתתפכח, כך אמר-רה לי, אם כי אינני זוכר איפה היינו בדיוק כאשר אמרה לי זאת.

האירוע של השוד שאליו הוועקנו היה ברחוב החלוק או חלץ. המקום שאליו הגע-נו לאזעקת השוד הוא מקום-מגורים. זה מקום שקט של כעין וילות, ואין שם תנור-עה, זה מקום מכולס. המקום הזה מור-חק מביתה של עליזה כחמש דקות הל-יה כה ברגל. כשעברנו ליד ביתה, בגסענו

הקברות של חולון היה גם באיזור סיוור, אמרתי לנהג שיעבור דרך שם. בדרך נסענו עברנו ליד ביתה של עליזה. שאל-תי אותה אם היא מסכימה שניסע קודם לבית-הקברות ואחרי-כך אביאה הביתה. היא הסכימה. הגענו לבית-הקברות.

ביקשתי מהנהג שיירד מהניידת, כי רצתי תי לשאול אותה בחידות. המצב כפי שהיא נראתה לי עורר בי מחשבה שמה היא השתמשה בסמים. כאשר הנהג ירד, היא השיבה בשלילה לשאלתי, אם השתמ-שה בסמים. באותו פרקי-זמן נתקבלה ידי-עה במכשיר-הניידת על שוד בשכונת ג'סי כהן מייד הנהג עלה למכונית ונסענו לשם.

הכל היה

בצחוק

ישבתי ליד הנהג, כשידי נשענת על המושב. כאשר נסענו למקום השוד עברי-נו שוב ליד ביתה של עליזה. בעת שנסענו לקחה עליזה את ידי ושמה אותה ליד אברי-מינה. הגענו למקום השוד. לקחנו את הנשק וירדנו לסריקות. עליזה נשארה בתוך הניידת.

נעדרנו כ-15"10 דקות מהניידת. התברר שהידיעה על השוד הייתה ידיעת-שווא. חורנו לניידת.

ושמתי בין הרגליים שלי בזמן הנסיעה לכיוון האירוע. זה לא היה.

- האם את מוכנה לחיבדן במכונת-האמת?
- כן, מוכנה.
- בזמן שלקחת לי את היד ושמת אר-תה בין הרגליים, האם זה נכון שאת אמרת לי "אל תעשה לי חזק, תעשה לאט-לאט"?
- לא אמרתי לך את הדברים האלה. אני זוכרת רק שאמרתי באחת הפעמים, "תפסיק, זה כואב".
- למה הערב את אמרת לי "אני התלוננתי נגדך כי היית ילד רע"?
- לא אמרתי לך שהיית ילד רע, אלא כך אמרתי: "התלוננתי נגדך".

עד כאן החקירה. אחרי חקירתו של רבישוטר ספורטה את המתלוננת נגדו, שאל אותה סקד ברודו אם הגרבוים נקרעו כתוצאה ממעשיו של ספורטה, והיא השיבה בשלילה.

עדותו

של הנאשם

מיקרה אירע חודש נובמבר 1972. פרקליטות מחוז תל-אביב הגישה את כתבה-אישום נגד רבישוטר דניאל ספור-

הרכב. הוא הסביר לו כי עליו לחקור את עליזה נתקפה הלם. ספורטה התחיל מלטף את רגליה של הצעירה ואת אבריה-מין שלה. עליזה הדפה אותו מעליה וניסתה להשי-תחורר. בתגובה, איים עליה ספורטה שאם היא "לא תיתן לן" הוא יעצור אותה. ויכנס אותה לבית-המעצר באבר-כביר או לתחנת-המיטרה.

עליזה נתקפה הלם. במכשיר-הקשר שי-בניידת נשמעה קריאה לאנשי-המיטרה. ספורטה וחרמון לגשת לרחוב החלוק, כדי ללכוד שם שודדים. כשהצעירה עדיין בי-מכוניתם, יצאו ליעדם החדש. אחרי שהוב-רר להם כי הייתה זו אועקת-שווא, חורו לבית-העלמין.

גם הפעם עברו בדרכם על-פני ביתה של עליזה, אך ספורטה סירב להקרה את הצעירה. הוא ביקש מנהג הניידת להמי-שך לנסוע עד לרחבת הכניסה לבית-העל-מין.

בהגיעם, הוריד את הצעירה מן הניידת. והצמיד אותה בגופו אל החומה. הוא ביר-קש ממנה לחבקו, ולפי סיפורה לאחר-מכן החל מוריד את גרביה ומרים את שימלתה-עליזה נאבקה בכל כוחותיה. איש-החוק-ספורטה, שב ואיים עליה במעצר. הצעיר-רה פרצה בככי. נהג הניידת חיבק את עליזה המבוהלת והחזירה לרכב המיטרה-